

Preken Tromsø domkirke 15/1-2017 i forbindelse med
biskopens årstale.

Matt. 3, 13-17

Da kom Jesus fra Galilea til Johannes ved Jordan for å bli døpt av ham. ¹⁴ Men Johannes ville hindre ham og sa: «Jeg trenger å bli døpt av deg, og så kommer du til meg?» ¹⁵ Jesus svarte: «La det nå skje! Dette må vi gjøre for å oppfylle all rettferdighet.» Da lot Johannes det skje. ¹⁶ Da Jesus var blitt døpt, steg han straks opp av vannet. Og se, himmelen åpnet seg, og han så Guds Ånd komme ned over seg som en due. ¹⁷ Og det lød en røst fra himmelen: «Dette er min Sønn, den elskede, i ham har jeg min glede.»

Slik lyder det hellige evangelium

Døperen Johannes. Han som var forløperen for Jesus. Han døpte i Jordan-elva. En dåp til omvendelse og syndenes forlatelse. En dåp til ny start – kanskje som et uttrykk for at: nå vil jeg høre Gud til, og leve mitt liv i hans nærhet. Men den gode Johannes sparte ikke på

kruttet: «Bær da frukt som svarer til omvendelsen» «Øksen ligger allerede ved roten av trærne» (2,10)

Og så kommer Jesus. I all verden! Han som Johannes mente å vite skulle være den rene, fullkomne. Den som Herren Gud sender til jord for å redde en verden på vei mot sin egen undergang. Selvsagt protesterte Johannes, med hele seg.

Jesus svarte – med sin kjærlige autoritet: «La det nå skje! Dette må vi gjøre for å oppfylle all rettferdighet».

Jesus var kommet for å oppfylle og fullbyrde – han var kommet for å ta på seg alt det hans folk hadde brutt og sviktet. For Jesus ble dåpen en innvielse til dette.

Men hva er det som skjer? Jesus stiger opp av Jordan-elva, og så åpner himmelen seg – kanskje omtrent slik som på julenatta, hvem vet? Og så kommer røsten fra himmelen: «Dette er min Sønn, den elskede, i ham har jeg min glede.» Gud Fader proklamerer: dette er den som profetene har talt om i århundrer – vi hørte de samme ordene i sted fra profeten Jesaja – ca 550 år før Jesu fødsel: «I ham har jeg min glede». Det er en lang link, det er en dyp sammenheng mellom Jesus og ordene fra den annen Jesaja, som var i Babylon og fulgte sitt folk som var der i fangenskap: en gang skal de bli fri: Jes 42,6f: *Jeg, Herren, har kalt deg i rettferd*

og grepet din hånd.

Jeg har formet deg

*og gjort deg til en pakt for folket,
til et lys for folkeslagene
for å åpne blindes øyne
og føre fanger ut av fengselet,
dem som sitter i mørke,
ut fra fangehullet.*

Her er det minst dobbel bunn: frihet for dem som sitter fast i Babylon den gangen. Frihet for mennesker som lider, uansett hvem de er og hvor de er, og over det hele: et håp om at en gang er alt bare godt. All lidelse og urettferdighet er borte. For når Jesus er kommet til jord, da er himmelen kommet til jorda. Vår norske kirke har en visjon: «Mer himmel på jord». Det er en visjon bygd på de historisk viktige hendelsene med at Gud sendte sin sønn til jord, og at han er i blant oss i dag, og vil gi oss av det beste nå og i all evighet.

Jesus ble døpt med Johannes sin dåp. Det er en annerledes dåp enn den som Jørgen (Filip) fikk i sted. Men for begge to blir likevel dåpen et møte mellom himmel og jord. Og for Jørgen (Filip): en ny start: han hører til hos Gud, han er en del av menigheten her. La vi merke til hva som ble sagt like etter dåpen?: *Den allmektige Gud har nå gitt deg sin hellige Ånd, gjort deg til sitt barn og tatt deg inn i sin troende menighet. Gud styrke deg med sin nåde til det evige liv.*

Tida etter jul kalles åpenbaringstida i kirka. Bibeltekstene i denne perioden handler om å se hvem Jesus er – så vi kan komme til tro

på ham. Når noe åpenbares, blir det sett, og kjent. Det beste spørsmålet å stille nå i åpenbaringstida er: Hvem er Jesus?

Hvem er det lille barnet som vi har feira så fint og sikkert koselig i jula? Hvem er denne voksne mannen, kanskje ca 30 år, som kommer til døperen Johannes for å bli døpt?

Han er verdens frelser. Han er Gud som blir menneske. Døperen Johannes sier det selv, referert i Johannes-evangeliet (1,29): «Guds lam, som bærer verdens synd». Han er den som kommer for å gjøre opp menneskenes synd og skyld i forhold til Gud. Han bygger rett og slett broa mellom Gud og oss.

Men: Spiller det noen rolle? For mennesker i dag? Ja, jeg tror det. Det spiller en ganske stor rolle om jeg og livet mitt er en ren tilfeldighet eller ikke. Det spiller en rolle om det finnes noe som er større enn meg. Det spiller en rolle om det finnes noe eller noen som gir meg – og alle mennesker en verdi.

Og: det spiller en rolle at det finnes kjærlighet. At det finnes en Gud som er kjærlighet og bare gir kjærlighet, uten å kreve å få noe tilbake. Jesus var sann Gud, men han ble menneske. Han ble en av oss. Levde som et menneske, døde som et menneske. Samtidig var han sann Gud. Fullkommen. Er det ikke hel ved det heter? Jesus er definitivt ikke noe laminat: han er fullkommen. Han er for alle. Han er alles.

Johannesdåpen handlet egentlig om å skjerpe seg. Og det kan jo være vel og bra, men det er vel ikke nok. Den dåp Jesus gav oss, handler om tilgivelse. Tro, håp, kjærlighet og evig liv.

Jesus gav sine venner et oppdrag, og dette oppdraget minnes vi om spesielt i åpenbaringstida, og egentlig hver gang det er dåp: «Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler: Døp dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere.»

Dåps- og misjonsbefalingen er den kristne kirkes oppdrag. Den gangen, og så lenge kirka består. Derfor har vi hatt dåp i domkirka i dag. Derfor kjempa Luther fram forståelsen om hva kristendom egentlig er: å ta imot Guds dyrebare nåde, å leve i tilgivelsens rom. Ikke prestere seg til eller betale for å være god nok for Gud, men rett og slett ta imot.

Oppdraget med å la alle mennesker bli kjent med Jesus tar aldri slutt. Derfor døper vi. Derfor driver vi med trosopplæring, derfor driver vi med kristent barne- og ungdomsarbeid i menighetene våre. Og derfor samles vi rett og slett til gudstjeneste.

Og dessuten: derfor driver vi misjon. For fortellingen om Jesus kjenner ingen grenser. Den må fortelles på ny for hver ny generasjon, den må fortelles på alle steder. Det er nesten slutt på at Norge sender ut misjonærer til land langt borte. Men vi samarbeider med, og støtter kristne kirker rundt om i verden. Flere steder nå går misjonen motsatt vei: land som har lange kristne tradisjoner, f.eks.

England og Frankrike, har nå misjonærer som formidler det evige budskap. Og vi her i domkirka: Tromsø international church, en internasjonal menighet med folk fra hele jordkloden, knyttet opp mot denne menigheten – og finansiert ved hjelp av Det norske misjonsselskap.

Denne vinteren er det en felleskirkelig aksjon med å dele ut bibler i Nord-Troms - knyttet til den internasjonale bevegelses Youth with a mission sin visjon om å dele ut bibler i alle hjem i verden. Det handler om overbevisningen om at Jesus er verdens frelser. Og han er for alle. Den kristne kirke er bærer av flotte tradisjoner som hviler på Guds kjærlighet til alle mennesker. Vi skal ta vare på disse tradisjonene, og samtidig møte tida som kommer - som alltid er annerledes enn det som har vært.

Vi er kalt til å levde våre liv under Guds høye himmel. Vi skal få leve i hans kjærlighet. Vi utfordres til å gjøre det som er rett, til å være med på at det blir mer himmel på jorda. Være med å skape den frihet og gode liv for mennesker som vi hørte om i sted fra Jesajaboka. Slik at det blir godt for oss og våre medmennesker å leve, og at vi får høre ham til.

Den Jesus som lot seg døpe, om ham sa Gud Fader: min elskede – i ham har jeg min glede. Han er her i dag. For å gi oss av sin nåde og kjærlighet.

Ære være Faderen og Sønnen og DH som var, er og blir en sann
Gud fra evighet til evighet. Amen